

Ngót

Mộc Lan

Ngoài trời mưa tầm tã. Mưa rót xuống xóm Mọi những sợi dài buồn hiu, đập lên mái tôn, mái lá, lên mấy vũng nước đục ngầu trước ngõ nghe lạnh thấu xương. Cái lạnh bây giờ không còn giống ngày xưa nữa. Nó không bắt đầu từ da thịt mà cứ len lỏi đâu đâu trong trí nhớ, rồi lan ra khắp người.

Cờ xí treo từ đầu ngõ vô tận nhà Ngót rũ đầu trong mưa. Người ta nói Ngót chết rồi. Tôi đứng nép dưới mái hiên, nhìn vô căn nhà đang đầy tiếng tụng niệm, tiếng người ra vô, lòng bỗng lật tung cả một quãng đời cũ. Chỉ cần nghe tin Ngót chết, mọi thứ trong tôi lại sống dậy: con đường đất cát năm nào, quán cà phê mở phim, lời đồn đàn bà, và cả một buổi trưa tôi ghé mắt nhìn trộm qua khe cửa...

Ngót của tôi thời trẻ đồng đánh lăm. Đàn bà chân què mà tướng linh xà. Đôi mắt sáng ngời lúng liếng, bờ môi mỏng sắc lẹm. Da mặt có hóp đi vì nắng gió cũng không khỏa lấp nổi vẻ quyến rũ của bà. Nhứt là cái cặp mộng đánh đồng xa, núng nính nhún nhảy theo từng bước chân đi, khiến mấy bà mấy cô vừa ghét vừa tức, còn đàn ông thì không biết giấu mắt vô đâu cho phải.

Hồi đó đường quê còn là cát với đất, mái tranh chiều nào cũng lan khói bếp, vậy mà Ngót đã chễm chệ ngồi trong quán cà phê đầu xóm, phì phèo khói thuốc, coi “*Võ Tắc Thiên hoàng hậu*”. Tôi lúc đó còn nhỏ xiu. Hề rảnh là nắm tay em mình chạy ra quán, ghé mắt vô mấy cái lỗ thùng trên tấm vách bồ trúc để coi phim chùa. Có bữa chủ quán cầm cây rượt tụi tôi chạy có cờ, quát um lên:

— Phim con heo, tụi bây biết gì mà coi!

Tôi tức lắm. Phim con heo thì cũng là con vật thôi chớ bộ. Không cho coi thì thôi, làm dữ thấy sợ. Mà nghĩ lại, chắc hồi đó chỉ có mình tôi ngây thơ tới vậy.

Ngót cũng là một thứ phim mà tụi nhỏ như tôi không nên coi sớm. Chồng Ngót chết, xóm Mọi bỗng dưng như có hội. Không phải hội vui, mà là hội của những cái miệng. Người ta chụm đầu xì xào:

— Bà lấy ai đó rồi đa, chồng bà mới tức học máu chết tươi.

— Cái thứ đàn bà này rước vô nhà có ngày tán gia bại sản.

— Trời ơi, thứ dĩ thỏa như bà, có khi hốt sạch đàn ông trong một dòng họ mà mấy bà không hay đó ghen!

Lời thiên hạ đổ lên đầu Ngót như mưa xối mái lá.

Còn tôi, tôi chỉ thấy bà khóc. Khóc tới xỉu lên xỉu xuống, tóc tai rũ rượi, nước mắt nước mũi lem nhem. Tôi còn nghĩ bụng chắc mấy bà trong xóm ghét Ngót đẹp, ghét Ngót lẳng lơ nên bịa chuyện hại người ta thôi. Chớ người ta thương chồng như vậy, sao lại nỡ nói bà ác nghiệt.

Đám ma đưa đi chôn. Người lớn chen nhau ra đồng. Tới hồi hạ huyệt, tôi chợt không thấy Ngót đâu nữa. Tò mò quá, tôi đạp chiếc xe mini cà tàng về nhà bà. Cửa đóng then cài. Tôi định quay ra thì nghe trong nhà có tiếng thì thào, tiếng giường ván kêu cọt két như ai đang nhún nhảy trên đó. Tôi bỏ xe, rón rén bước lại, ghé mắt qua khe hở. Rồi tôi đứng chết trân.

Ngót không mặc gì trên người. Bà đang ngồi trên bụng một người đàn ông khác, thân mình rũ rượi mà ẻo lả, nhún lên nhún xuống. Cái dáng đó làm tôi nhớ y chang Võ Tắc Thiên đang cưỡi ngựa trong phim, thúc nó phi nước đại. Trong cổ họng bà bật ra những tiếng rền rĩ lạ lùng, nghe vừa như đau, vừa như khoái, vừa như muốn nuốt chửng ai đó. Tôi bỏ chạy.

Từ bữa đó, tôi ghét Ngót. Ghét tới mức gớm. Cái ngõ dẫn vô nhà bà, tôi không thềm đi ngang. Hồi ba tôi làm nghề đánh cá, tôi xách cá đi vòng xóm bán tới tối mịt, có ể thói ể sinh tôi cũng không bán cho Ngót. Bà hỏi chuyện, tôi không trả lời. Bà cho bánh, tôi cũng không thềm lấy. Trong đầu tôi lúc đó, Ngót không còn là một người đàn bà nữa. Ngót là Võ Tắc Thiên của xóm Mọi.

Nhưng thời gian đúng là thứ quái quỷ. Nó làm cho những chuyện từng ghê gớm đến vậy rồi cũng lùi dần ra phía sau. Tôi lớn lên. Đi qua nhiều cuộc đời, nhìn nhiều phận đàn bà. Tới lúc đó, mỗi lần nhớ lại Ngót, tôi

không còn thấy ghê như hồi nhỏ nữa. Tôi bắt đầu nghĩ tới một chuyện khác: nếu một người đàn bà vừa chôn chồng xong đã vội vã nằm với đàn ông khác, thì rốt cuộc đó là vì bà quá độc ác, quá lẳng lơ, hay vì bà quá đói khát một thứ gì đó trong đời mà người khác không hiểu nổi?

Ngót sống kiểu đàn bà của Ngót. Không giấu giếm. Không e dè. Không thèm sửa mình cho vừa mắt thiên hạ. Bà đẹp thì bà biết bà đẹp. Bà muốn đàn ông thì bà kiếm đàn ông. Bà muốn hút thuốc, muốn coi phim, muốn cười lớn, muốn lẳng lơ, muốn sống sao cho hả cái thân đàn bà của mình thì bà sống vậy. Cái kiểu sống đó, ở một xóm nghèo đầy những cái miệng và những đạo đức treo lủng lẳng ngoài môi, dĩ nhiên là không thể được tha thứ. Người ta chửi Ngót ấi thối, lẳng lơ, phá nát gia cang nhà người khác. Nhưng mấy ông đàn ông từng mon men tới cửa nhà bà, từng ngó theo cái mông đánh đồng xa của bà, từng liếc đôi môi mỏng sắc lẹm của bà... thì lại không ai bị đem ra giữa chợ mà rửa xả.

Đàn bà như Ngót, ở cái xóm Mọi này, từ lúc đẹp cho tới lúc già, dường như chỉ có một số phận: làm nơi chứa hết thảy lời phán xét của thiên hạ.

Tôi bước vô nhà khi người ta đang lục tục chuẩn bị đưa bà đi. Mùi nhang khói, mùi mưa ẩm và mùi thời gian cũ trộn lẫn vào nhau, làm lòng tôi chùng xuống.

Ngót nằm đó, im thín thít. Không còn đôi mắt lúng liếng. Không còn cặp môi sắc lẹm. Không còn cái thân hình từng làm cả xóm chao đảo. Chỉ còn một người đàn bà đã đi hết một kiếp sống nhiều lời đồn, nhiều dục vọng, nhiều thị phi, và chắc cũng nhiều cô độc. Tôi chấp cây nhang trước ngực, lặng lẽ cúi đầu. Mấy chục năm rồi, cuối cùng tôi cũng bước chân vô lại nhà Ngót.

Bỗng dưng tôi thấy thương bà. Thương cho một người đàn bà sống quá tay với đời, hay cũng có thể là sống quá thật với lòng mình, nên không bao giờ được yên ổn trong miệng lưỡi thiên hạ. Thương cho một kiếp đàn bà đẹp mà không được quyền đẹp, đàn bà ham sống mà không được quyền ham, đàn bà có dục vọng mà bị người đời xem như tội lỗi.

Ngoài trời, mưa vẫn đổ xuống xóm Mọi từng đợt dài không dứt. Tôi nhìn lên tấm hình thờ của Ngót, rồi tự hỏi: 'Qua bên ấy rồi, Ngót có sống tốt hơn không?' Hay biết đâu, đến cả Diêm Vương, đầu trâu mặt ngựa cũng phải một lần sa vào vòng tay của bà.

*Có những người đàn bà đi qua một xóm nhỏ,
để lại lời đồn còn dai hơn cả khói nhang ngày họ chết*

Mộc Lan